

MOEDER

Carry Slee (62) is moeder van Nadja (33) en Masja (30) en heeft één kleinkind.

CARRY

“Als kind voelde ik mij niet echt gezien door mijn ouders. Ze bepaalden voor mij wat ik leuk vond en hoe ik me moest gedragen. Toen ik zelf moeder werd, wilde ik het anders doen. Ik vond het belangrijk om mijn dochters te zien zoals ze zijn, met al hun eigenheid en mogelijkheden. Zo ben ik het moederschap ingegaan, met de intentie om op een open en vrije manier op te voeden. Ik was geen moeder die zei: mijn wil is wet. Binnen veilige grenzen mocht alles en alles was bespreekbaar. Voor Masja was dat een omgeving waarin ze gedijde. Ze was al jong een creatief kind. Eigenwijs ook. Toen ze als kleuter van de juf een plaatje niet mocht inkleuren maar ‘m zwart-wit moest laten, trok ze zich daar niets van aan en liep gewoon naar de kast om kleurtjes te pakken. Zo was ze dat thuis gewend, wij stimuleerden haar creativiteit. De juf was boos, maar ik lachte er om. Nu, als volwassene, is

gevonden om te zijn wie ik was. Je moet zélf gelukkig worden, je hart volgen.

Met Masja ben ik altijd heel close geweest. Soms ging ik een weekendje met haar weg en dat één-op-één-contact was heel waardevol. We hadden dan de meest intieme gesprekken. Onze band is nu nog heel sterk. Wij hebben weinig nodig om het gezellig te hebben samen, bij elkaar zijn is vaak genoeg. Masja is heel puur, zonder masker. Heel erg in het nu, gewoon zoals ze is. Nu ze moeder is, is ze in mijn ogen veranderd van mijn dochter in een volwassen vrouw. Ik zie een innerlijke zachtheid in haar die ze nog niet had. Tegelijkertijd bewonder ik haar kracht. Bij mijzelf voel ik extra bezorgdheid. Om háár - zij is nu moeder en haar zorgen om haar kind raken mij ook. Het ontroert me dat dat zo werkt. Ik heb respect voor de speelse manier waarop ze haar zoon Florian

‘Het is een lust om te zien hoe Masja Florian opvoedt’

Masja nog steeds heel authentiek. Ze maakt haar eigen keuzes en weet wat ze wil. Zelf heb ik moeten knokken om respect en ruimte te krijgen voor wie ik ben. Als gezin met twee kinderen en twee moeders waren mijn partner Elles en ik in die tijd een uitzondering. Toch heb ik het altijd van wezenlijk belang

opvoedt. Het is een lust om te zien. Haar eindeloze geduld met hem verwondert me. Ze is ontzettend lief en geeft hem alle ruimte, terwijl er toch gebeurt wat zij wil. Ze is consequent, meer dan wij dat waren. Maar het gaat haar natuurlijk af. Het omaschap is leerzaam op alle fronten. Dit kindje,

LEES VERDER OP PAGINA 38 >

DOCHTER

Masja van den Berg (30) is moeder van Florian (1,5).

MASJA

‘Wat wij samen hebben, kan niet kapot. Ze is mijn bron van blijdschap’

“Ik heb het altijd prachtig gevonden dat mijn moeder is gaan doen wat ze echt wilde: schrijven. Dat ze dat gewoon ‘flikte’ en er ook nog heel goed in is, bewonder ik enorm. Net zoals haar doorzettingsvermogen. Ik vond het dan ook een eer om met haar samen te werken voor haar nieuwste boek. Ze gunde me volledige vrijheid in mijn werk en was gelijk vol enthousiasme over wat ik maakte. Die wederzijdse waardering van onze talenten is tekenend voor onze relatie.

Al vrij jong merkte ik dat mijn omgeving vraagtekens zette bij onze gezinssituatie. Twee moeders, dat wás wat. Zelf zag ik het probleem niet. Ik groeide op in een warme, gezellige sfeer. Ik kon altijd mijn verhaal kwijt en voelde me veilig, mocht volledig mijzelf zijn. Wat er ook was, we konden erover praten en kregen uitleg. Ik was als kind anders dan veel andere kinderen. Eigenzinnig, een eenling. Ik ging gerust naar school met kunstwerkjes in mijn haar, een palmboompje bijvoorbeeld, of een mandje met kuikens met Pasen. Dat vonden mijn ouders niet raar, ze bevestigden mij juist. Ik leerde van Carry dat er veel kansen in het leven zijn en je daar zelf heel bewust een

aandeel aan kunt hebben. Gaat iets niet zoals je wilt, durf dan te kiezen voor iets anders. Zonder schuldgevoel. Zij merkte nog eerder dan ikzelf dat mijn aanvankelijke keuze om het onderwijs in te gaan, niet goed voor mij was. ‘Ben je wel gelukkig?’ vroeg ze op een ochtend aan me.

Door haar durfde ik de knoop door te hakken en te kiezen voor de Rietveld Academie. Een creatieve richting, die echt bij mij past.

Mijn moeder kon haar geluk niet op toen ik zwanger was. Fantastisch vond ze het, ze huilde toen ik het vertelde. Tijdens de zwangerschap spraken we elkaar dagelijks, ze leefde intens mee. Ze kocht zelfs alles dubbel - een bedje en een box - voor als zij en Elles gingen oppassen. Haar blijdschap om mijn kind er voor ik als een groot geluk. Dat ik haar dat kan geven, is zo mooi. Qua opvoeden had ik het idee dat ik wel iets strenger zou zijn dan mijn ouders. Als ik zag hoe zij met hun hondje omgingen - dat beest mag alles - vond ik dat vaak te ver gaan. Nu Florian er is, moet ik bekennen dat ik helemaal niet streng ben. Mijn manier is vrijwel gelijk aan de manier waarop ik zelf ben opgevoed en dat vind ik helemaal niet erg, het is een fijne aanpak. Het werkt

LEES VERDER OP PAGINA 38 >

MOEDER & DOCHTER

> CARRY

> MASJA

Florian... hij staat bijna net zo dicht bij ons als een kind van onszelf en toch zijn wij niet de baas. Het is zoeken naar de balans tussen nabijheid en afstand nemen - hem bij je hebben en op tijd weer een stapje terug doen. Florian is regelmatig bij ons. We hebben een vaste oppasdag en die hele dag staat in het teken van genieten. Florian krijgt dan de volle aandacht en dat vindt 'ie heerlijk. En wij ook. Kortgeleden is het *Megacool opkikkerboek van Britt en Masja* verschenen, een boek met tekst van mij en kleurplaten van Masja. Dit gezamenlijke project heeft een extra dimensie aan onze band gegeven. Het is een kroon op mijn werk om met mijn dochter samen te werken. Het heeft me weer laten zien dat ze op alle fronten volledig zichzelf is - als mens, als moeder en in haar werk. En dat is heel mooi om te ervaren."

gewoon. Als Florian iets wil wat niet mag, probeer ik daar creatief mee om te gaan: ik praat met hem, leg hem uit waarom iets niet kan en probeer hem af te leiden. Dat hij verdrietig is als iets niet mag, is niet erg. Ik benoem zijn emoties en laat merken dat ik die respecteer. Tezelfdertijd wil ik dat hij leert dat ook anderen gevoelens hebben; ik wil dat hij dat begrijpt en er rekening mee leert houden.

Ik zie mijn manier van opvoeden als een compliment voor mijn ouders. Nu ik zelf moeder ben, heb ik nóg meer respect voor hoe zij het deden. Zelfs ik heb momenten met Florian waarop ik denk: hè, nu even niet. Die moeite en zorg heeft Carry vast ook gehad met mij, maar dat heb ik nooit gemerkt en dat vind ik knap. Ik was echt niet de makkelijkste. Als tweejarige kon ik behoorlijk koppig zijn en hield uit frustratie weleens mijn adem in totdat ik blauw zag. Daarbij was ik ook nog eens extreem gevoelig, bangig zelfs. Toch ging mijn moeder daar ontspannen mee om, ze reageerde nooit in de trant van: kind, stel je eens niet zo aan. Wat wij samen hebben, kan niet meer kapot. Ze is mijn steun en een bron van blijdschap."

WILLEN U EN UW KIND OOK IN DIT DUBBELPORTRET? MAIL UW VERHAAL EN TELEFOONNR. NAAR LEZERS@TIJDSCHRIFTOOK.NL.